

σης τὸ τσιγάρο σου; ἔμαθα πὼς ἔχεις φωνὴν πολὺ γλυκεῖα.

— Ἀλήθεια εἶχα φωνὴν γλυκεῖα, μὰ τὸρα μὲ τῆς θερμοῖς μου τὴν φαρμάκωσε τὸ κινόνο.

— Θὰ 'σ τὴ γλυκάνη πάλι τὸ κρασί!...

Ἔνευσα πρὸς τὸν χωροφύλακα νὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς ἀλιεῖς τὸ ἐκ λευκοσιδήρου ὑδροδοχεῖόν του, ὅπερ εἶχομεν πληρῶσθι μέλανος οἴνου.

— Τώρα μάλιστα, ἀπεκρίνατο ὁ Κώστας ἀπογευθεὶς τοῦ οἴνου· μὰ τὰ σεβδαλιδικὰ τραγοῦδια θὰ τάφήσουμε γιὰ ὕστερα 'ς τὸ φαί' πού θάχουμε καὶ μπουζούκι. Τώρα θὰ πούμε μὲ τὸν Ἀντώνη γιὰ χάρι' σας ἓνα ψαράδικο τραγοῦδι. Ἐμπρός, Ἀντώνη, φωνὴ βαθεῖα καὶ χοντρή σὰν τούμπανο!

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἡπειρώτου ἀλιεῖος ἀντήχησε τότε ὡς φωνὴ αὐλοῦ ἀφυπνίσασα ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τὰ κοιμώμενα ὕδατα τῆς λίμνης, καὶ ἦτο πράγματι διαυγής, γλυκεῖα, μεταλλικὴ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν φωνὴν τοῦ Ἡρακλείου Ἀντώνη, ἧτις ἐδούπει ἐν ἐκπληκτικῇ ἀντιθέσει, βαθεῖα καὶ ἀνέκφραστος, ὡς ἂν ἀληθῶς ἐξήρχετο ἀπὸ τυμπάνου· ἐπλατάγουν δ' ἅμα ἐρρυθμῶς αἱ κῶπαι ἐπὶ τοῦ ὕδατος, καὶ ἐγόγγυζον τῆς λέμβου τὰ πλευρὰ καὶ συνέτριζον οἱ σκαλοῖ, καὶ ἀπετελεῖτο ἐκ τῆς παραδόξου ταύτης συνηγήσεως θέλουσά τις δυσαρμονία. Τοῦ δὲ ἄσματος τὸ μέλος ἦν γοργόν ἅμα καὶ νωχελές, ἄριστα ἐφηρμοσμένον πρὸς τὸν ῥυθμὸν κωπηλατομένης λέμβου, καὶ οἱ στίχοι του χαριέστατοι:

Ἐγὼ εἶμ' ἐνὸς ψαρῶ παιδί, τοῦ πρώτου καμακιάρη,
Παίρνω τὸ καλάμαί μου καὶ πλ' γιὰ νὰ ψιρέσω.
Καὶ μέσ' 'ς τὰ ψάρια τὰ πολλὰ πίνω καὶ δυὸ ψαράκια.
Παγαίνω τα τῆς μάνας μου γιὰ νὰν τὰ τηγανίσω.
Κ' ἐκεῖ πού τὰ τηγάνιζε πετιοῦνται δυὸ κοπέλλαις,
Ἡ μὴ ἦταν ἀρχόντισσα κ' ἡ ἄλλη πτωχοπούλα.
Μ' ἐκάλεσ' ἡ ἀρχόντισσα 'ς τὸ σπίτι τῆς νὰ φάω,
Μοῦ ἔβαλε κάτασπρο ψωμί, κ' ὀλόγλυκο κρασάκι,
Μοῦ στρώνει στρώμα μάλλινο, ποῦπουλο προσκεφάλι.
Πέφτω, ἀγκαλιάζω κούτσουρο. Θέ μου, νὰ ξεμερώσῃ!
Μ' ἐκάλεσε καὶ ἡ φτωγὴ 'ς τὸ σπίτι τῆς νὰ φάω,
Μοῦ βγάει κριθίνω ψωμί, κρασάκι 'σάν τὸ 'ξεῖδι,
Μοῦ στρώνει στρώμ' ἀπ' ἄχυρο καὶ πέτρα προσκεφάλι.
Πέφτω, ἀγκαλιάζω μάλαμα. Θέ μου, μὴν 'ξημερώσῃ!

[Ἐπεται τὸ τέλος]

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Πλέον ἢ ἀπαξ ἐγένοντο ἀπόπειραι, ἀλλ' ἄνευ μεγάλης ἐπιτυχίας, κατασκευῆς τεχνητοῦ ἐλεφαντόδοντος, ἐνεκα τοῦ ὀσημέριου σπανιωτέρου καθισταμένου φυσικοῦ, οὐκ ἔστιν προβλέπεται ἢ μετὰ τινα χρόνον ἀνεπάρκειαι εἰς τὰς μεγάλας ἀνάγκας τοῦ ἐμπορίου. Ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ Ἀμστερδαμ. ἐπεδείχθησαν προϊόντα τοιοῦτων ἀποπειρῶν περισσώτερον ἐπιτυχητῶν προγενεστέρων. Ὁ νέος οὗτος τεχνητὸς ἐλεφαντόδοντος παράγεται ἐξ ὀστέων προβάτων καὶ τοῦ λευκοῦ δέρματος ἐλάφων καὶ ἐριφίων.

Ἡ ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΛΗΜΝΟΥ

(1475)

Οἱ Τούρκοι ἀναταράζουνε Ἀνατολὴ καὶ Δύσι!
Τὸ ὄνειρο πού τοῦ Ὀσμάν τὸν ὕπνο εἶχε 'ξαφνίσει νύχτα
Ὅταν τὴν κόρη ἀγάπησε τὸν σέχη τῶν Ἀδάνων, καὶ
Τὸ δέντρο πού ἐβάνθη 'ς τὸν πρῶτο τῶν Σουλτάνων
Πῶς ἔξαφνα ξεφύτρωσεν ἀπὸ τὰ σωθικά του,
Καὶ 'ς τὰ σπαθὰτά φύλλα του, 'ς τοὺς κλώνους τ' ἀ-

[ποκάτου

Ἐκρυψε κάθε θάλασσα καὶ γῆ καὶ κάθε χώρα,
Καὶ ὕστερα, 'ς τὴν περὶ φοικτὴ τοῦ θεριμοῦ τοῦ ὦρα.
Ἐγυρε τὰ κλωνάρια του 'ς τὴν Πόλι' μας ἀπάνου,
Ἐστρεψε τὸνειρο τοῦ Ὀσμάν, τοῦ φοβεροῦ Σουλτάνου!
Ἐ τὴν Πόλι τὴν Ἐπτάλοση γροικιέται τὸ Κοράνι,
Σεράγγα τὰ παλάτια τῆς ὁ Μωχαμέτ τὰ κάνει,
Στήνει ἐδῶ 'ψηλὰ ντζαμιά, καὶ ἐκεῖ, 'ψηλαῖς κρεμάλαις,
Καὶ ὀμορφιαῖς ἀγγελικαῖς, κ' ἀρχόντισσαις μεγάλαις
Ταῖς σβύνει πότε ὁ δῆμιος, καὶ πότε τὸ χαρέμι,
Καὶ τότε χαίρετ' ὁ μουφτῆς, κ' ὁ κόσμος τότε τρέμει.
Ὅταν 'ς τὴν κούνια τὸ παιδί ξαγρυπνισμένο κλαίη,
τοῦ Μωχαμέτ ἡ μάνα του τὸ ὄνομα τοῦ λέει,
Καὶ μαρμαρώνει τὸ παιδί, κ' ἀνατριχίζει ἐκείνη.
Ἐ τὰ χέρια ἡ Ἀνατολὴ τοῦ Τούρκου τρεμοσβύνει,
'Σάν περιστέρι' ἐρημο 'ς τὰ νύχια τοῦ πετριῆτη.

Ἄλλοιμονοί! Σκεντέρμπεη, ἀνίκητε Ἀρβανίτη,
Ἀκόμη εἶνε κατάχλωρη ἡ γῆ πού σ' ἔχει κλειστέ!
Γιὰ μᾶς ἀργά κ' ἀνώφελα θρηνολογᾶς, ὦ Δύσι.
Κι' ἂν ἔξαφνα, κ' ἂν κάποτε ἀπ' τὰ πονά του στήθια
Τόχη νὰ ρίξῃς μὴ φωνὴ πονετικὴ 'ς τὰ λήθη σου,
Ἡ ἴδια πνίγεις τὴ φωνὴ καὶ μεταναιώνεις πάλι.
Μόσκοβο, φτέρνα σου πατεῖ Τατάρου τὸ κεφάλι.
Μονάχ' ἀπ' τὰ 'ψηλὰ βουνὰ κ' ἀνάργα ἀνάργα, ὦ

[Μάνη,

Καμνία φορὰ φλόγες σκορπᾶς καὶ παλῆεις γιγατανί.
Μαραίνεσθε καὶ καίγεσθε μέσ' 'ς τῆς σκλαβιάς τοὺς

[πάγους,

Μωριά καὶ Ρουμेलίη, κ' ἐσεῖς, νησιὰ τ' Ἀρχιπελάγους.
Μέσ' τὰ γαλάζια του νερά σὰς ἔχ' ἡ φύσις σπείρει.
Ὅσαν σμαράγδινα σκαλιστὰ ἐπὶ πλάκ' ἀπὸ ζαφείρι.
Ὁ ἥλιος ἐγεννήθηκε 'ς ἐν ἀπὸ σὰς μιὰ 'μέρα,
Καὶ χρυσομάλλης καὶ θεὸς ὑψώθη 'ς τὸν αἰθέρα,
Κι' ὁ ἥλιος σὰς ἐπλοῦτισε γι' αὐτὸ μὲ κάθε χάρι,
Καὶ πῆρ' ἔξωδ' 'ς τοὺς κάμπους σὰς φωτῶναι τὸ σιτάρι,
Τζῆθη σὰς περὶ μοσχοβόλα καὶ περὶ γλυκὰ τὰ μῆλα,
Μὰ τὸρα τῆς σκλαβιάς καὶ σὰς ἐσκέπασε ἡ μαυρίλα,
Πέραν ἀπαλά, τραγοῦδι μου, καὶ χαϊδέψε τ' ἀγάγια,
Καὶ τράβα διαβατάρικο 'ς τῆς Θράκης τὰ κρούγια
Ποῦ γειτονεῦναι μὲ καλά καὶ βάσανα περίσσια
Ἡ Θάσο ἡ μαρμαροχτιστή, κ' ἡ Ἰμβρος ἡ βουνησία,
Κι' ὁ 'ξακουστός Ἐλλησποντος κυλάει τὰ νερά του.
Νὰ τ' Ἀγιονόρους ἡ κορφή 'ς τὸν ἴκιο τ' ἀποκάτου
'Σὰ βρέφος μέσ' τὴν κούνια του, 'σὰ βρέφος πού ἔσ-

[χάζει,

Καὶ σκύβει ἓνας δράκοντας 'ς αὐτὸ καὶ τὸ σιεπάζει,
Τὴ Λήμνο μὲ τὰ χαμηλὰ βουνὰ γιὰ ἰδεῖς 'μπροστά σου,
Κι' ἐκεῖ, δεῖλδ' τραγοῦδι μου, σταμάτα τὰ φτερά σου!

Τούρκοι βροντοῦν 'ς τὸν κάμπο τῆς καὶ λάμπουν καὶ
[μαυρίζουν,
Καὶ τριγυρίζουν τὸ νησί, τὸ Κάστρο φοβερίζουν,
Καὶ ὀλω πύργους χιτίζουνε, κ' ὀλω χαντάκια ἀνοίγουν.
Σημαλαῖς ὀλοκόκκιναις κ' ἄσπρα σαρίκια σμίγουν.
Κάθ' ἐμμορριά μαραίνεται καὶ πάει, 'ς τὴν τόση λύστα.
Μὲ δίχως μέλ' ἢ μελισσαις ἀψήσαν' τὰ μελίσσα,